

Република Србија
УСТАВНИ СУД
Су број: 17-127/2015
25. децембар 2015. године
Београд

ТРАНСПАРЕНТНОСТ СРБИЈА
- Миша Бојовић -

11 000 Београд
Палмотићева 27/II

Поводом Вашег захтева за слободан приступ информацијама од јавног значаја од 21. децембра 2015. године, у прилогу достављамо фотокопије поднетих иницијатива за оцену уставности Закона о озаконењу објеката („Службени гласник РС“, број 96/2015).

С поштовањем

**РУКОВОДИЛАЦ СЛУЖБЕ
ЗА ОПШТЕ И ФИНАНСИЈСКЕ ПОСЛОВЕ**

Рената Бјелица
Рената Бјелица

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Датум пријема: 07 DEC 2015 г.

Преводило: поштом, обично препоручен

9:45 04.12. 2015 г.

Проте:	Датум:	Почетак:	Примљене вредности:
			извеш. факс. мрски и др.
		2	

БЕОГРАД

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

ПРЕДМЕТ: Иницијатива за покретање поступка за оцену уставности одредби Закона о озакоњењу објеката (»Сл.гласник РС« број 96/15)

Подносим иницијативу за покретање поступка оцене сагласности Закона о озакоњењу објеката (»Сл.гласник РС« број 96/15) са Уставом РС.

Наведени Закон у целини није у сагласности са члановима 3, 4 став 1., 21, 58 став 1., 143 став 1. и 190 став 1. тачка 2. Устава РС. Чланом 3 Устава РС прописано је да је владавина права основна претпоставка Устава и да се власт мора повиновати Уставу и закону. Чланом 4 став 1. Устава РС прописано је да је правни поредак јединствен. Чланом 21 став 1 и 2 Устава РС прописано је да су сви грађани пред Уставом и законом једнаки и да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације. Чланом 58 став 1. прописано је да се јемчи мирно уживање права својине и других имовинских права стечених на основу закона. Чланом 143 став 1. Устава РС прописано је да судска власт у Републици Србији припада судовима опште и посебне надлежности. Чланом 190 став 1. тачка 2. Устава РС прописано је да општина преко својих органа уређује и обезбеђује коришћење грађевинског земљишта.

Конкретни разлози за неуставност одредби наведеног Закона су следећи:

1) Одлуком Уставног суда Србије Иуз-295/2009 од 06.12.2012.г. утврђено је да одредбе члана 185-200 Закона о планирању и изградњи (»Сл.гласник РС« бр.72/09 ...24/11) које се односе на легализацију објеката, нису у сагласности са Уставом. Овом одлуком дати су јасни разлози због којих се у правном поретку не могу садржати два паралелна система заснивања права на грађевинским објектима добијањем грађевинских дозвола или других управних акта који представљају сурогат грађевинске дозволе, од којих онај који се односи на легализацију објеката прописује низ повољности у односу на добијање грађевинских дозвола у редовном поступку.

У овој одлуци Уставног суда посебно је цитиран део Одлуке Уставног суда ИУ-187/2003 од 03.02.2005.г. („Службени гласник РС“ број 28/05) у којој је наведен правни став овог суда да је законодавац, прописујући услове и рокове за легализацију бесправно изграђених објеката у прелазним и завршним одредбама Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“ број 47/03), окончао могућност заснивања права вршењем незаконитих правних радњи и могућност лицима која су извршила бесправну изградњу увођење такве изградње у правне оквире. Дакле, после Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“ број

47/03), није могућа никаква легализација објеката по повлашћеним или различитим условима од услова који се захтевају од легалних градитеља.

Међутим, законодавац, уместо да поступи по јасно утврђеним ставовима суда, на најбезобразнији начин, уз медијску обману јавности, доноси прво Закон о легализацији објеката („Службени гласник РС“ број 95/13), а када му ни то није било довољно доноси Закон о озакоњењу објеката («Сл.гласник РС» број 96/15), који прописују паралелан поступак издавања грађевинских дозвола, односно одговарајућих сурогат аката за бесправно изграђене објекте и посебан, привилегован положај бесправних градитеља у поступку заснивања права на бесправно изграђеним грађевинским објектима.

Додуше, законодавац прибегава јефтином трику како би избегао примену цитираног става Уставног суда и доноси Закон о озакоњењу објеката којим уводи у ову материју нов термин – озакоњење објеката. Овај закон не дефинише шта је то озакоњење објеката, али и не прописује да је озакоњење објеката накнадно издавање грађевинске и употребне дозволе за бесправно изграђени објекат, као што је то било прописано ранијим законима. Зато је, пре свега, потребно утврдити шта је то озакоњење објеката и које су правне последице озакоњења.

Формално, термин „озаконити“ значи исто као и „легализовати“, па су те две речи синоними и нема разлике између Закона о легализацији објеката и Закона о озакоњењу објеката. Суштински гледано, законодавац овим законом такође изједначава „озакоњење“ и легализацију објеката, иако се у поступку озакоњења не издаје грађевинска и употребна дозвола. То се пре свега утврђује из одредбе члана 6 став 3. Закона о озакоњењу објеката у којој је наведено да се захтеви и пријаве за легализацију објеката поднети до 24.01.2014.г. сматрају захтевима за озакоњење у смислу овог закона. Такође, чланом 46 став 1. Закона о озакоњењу објеката прописано је да ће се поступци за легализацију објеката започети до дана ступања на снагу овог закона, који нису окончани, окончати по одредбама овог закона. Даље, то се јасно види и из члана 37 Закона којим је прописано да се рушење незаконито изграђеног објекта неће извршавати до правноснажног окончаног поступка озакоњења, као и из одредби члана 38 став 1. и 2. Закона којом је прописано да грађевински инспектор обуставља поступак извршења решења о рушењу објекта ако се објекат озакони, одн. приступа извршењу решења о рушењу објекта, ако се захтев за озакоњење одбије или одбаци. И најважније, чланом 36 Закона о озакоњењу објеката прописује се право бесправног градитеља да на „озакоњеном“ објекту упише право својине у јавној књизи о евиденцији непокретности и права на њима, на исти начин као и легални градитељ који за објекат има грађевинску и употребну дозволу. Све ове одредбе Закона о озакоњењу објеката јасно указују да су правне последице озакоњења истоветне правним последицама легализације и да се и у суштини ради о истоветним правни институтима.

Дакле, ако се предметним законом изједначавају у потпуности захтеви за легализацију и захтеви за озакоњење и то у тој мери да се сви раније поднети захтеви за легализацију објеката, без сагласности и изјашњења подносиоца захтева, сматрају захтевима за озакоњење, јасно је да се суштински ради о истоветном појму. Такође, ако се решење грађевинског инспектора којим је наложено рушење објекта због тога што је изграђен без грађевинске дозволе не извршава или се поступак обуставља у зависности од резултата поступка озакоњења, јасно је да је решење о озакоњењу суштински истоветно решењу о легализацији објекта, односно представља некакав сурогат решењу о грађевинској и употребној

дозволи. Пажљивом анализом и свих других одредби Закона о озакоњењу објеката постаје јасно је да је поступак озакоњења истоветан поступку раније легализације објеката, јер се окончањем овог поступка заснивају права на бесправном објекту истоветна правима легалног градитеља. Једина разлика је што се решењем о озакоњењу формално не издаје грађевинска и употребна дозвола за бесправни објекат, али су правне последице доношења овог решења и решења о легализацији објекта потпуно исте.

Из свега наведеног јасно је да је предметним законом **поново** (по ко зна који пут) прописана **могућност заснивања права вршењем незаконитих правних радњи и могућност лицима која су извршила бесправну изградњу увођење такве изградње у правне оквире**. Међутим, према ставу Уставног суда израженој у горе наведеној одлуци ИУ-187/2003 од 03.02.2005.г., ова могућност је окончана доношењем Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“ број 47/03), па је цео Закон о озакоњењу објеката донет противно цитираним одредбама Устава РС. Једноставно, после Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“ број 47/03) није могућа никаква легализација објеката по повлашћеним или различитим условима од услова који се захтевају од легалних градитеља. Закон о озакоњењу не може опстати у правном поретку јер садржи и установљава основ за посебне техничке и материјалне, односно финансијске услове за остваривање права на бесправно изграђеним објектима, који су повољнији од оних које закон иначе прописује за изградњу објеката, па је као такав у **целости** у супротности са начелом владавине права и начелом једнакости грађана пред уставом и законом, који су прописани чланом 3 и 21 Устава РС.

2)И не само да је Закон о озакоњењу у целости противан основним начелима Устава РС, већ су и поједине његове одредбе противне Уставу РС, што се може утврдити насумичном анализом његових појединих одредби.

2а)Изградња објеката без грађевинске дозволе прописана је као кривично дело Законом о планирању и изградњи („Службени гласник РС“ број 47/03), а сада одредбама Кривичног законика. Дакле, градитељи објеката изграђених без грађевинске дозволе, не само да су извршиоци незаконите градње, већ су, у већини случајева, извршиоци кривичних дела.

Закон о озакоњењу објеката прописује за ове извршиоце кривичних дела грађења без дозволе посебан режим озакоњења или легализације објеката **који је за ову групу лица далеко повољнији од режима установљеног Законом о планирању и изградњи** (“Службени гласник Републике Србије” бр. 72/09, 81/09 - испр, 64/10 - одлука УС, 24/11, 121/12, 42/13 – одлука УС, 50/13 – одлука УС, 98/13 – одлука УС, 132/14 и 145/14). Пре свега, услови за озакоњење су далеко повољнији од редовних услова за добијање грађевинске и употребне дозволе, јер бесправни градитељи не морају да изграде објекат у складу са важећим планским документом (видети одредбе члана 5 и 8 Закона о озакоњењу објеката које прописују минимум грађевинских и урбанистичких услова за озакоњење). Примера ради, озакоњити се може и објекат изграђен у првом и другом степену заштите природног добра, док у редовном поступку изградња објеката на овим локацијама није могућа. Или може се озакоњити и објекат изграђен на јавној површини, ако управљач јавне површине за то да сагласној, што није могуће у редовном поступку, независно од тога што

4

законом нису дати ни критеријуми за давање сагласности управљача јавног добра!!! Даље, чланом 10 Закона о озакоњењу објеката прописана су одговарајућа права потребна за озакоњење објеката, као и докази којима се доказују ова права, различита од права и доказа прописаних Законом о планирању и изградњи у редовном поступку. Примера ради, као одговарајуће право за озакоњење прописано је и право коришћења грађевинског земљишта, док ово право није одговарајуће право за изградњу објеката у редовном поступку по одредбама члана 135 став 2. Закона о планирању и изградњи. Такође, за озакоњење објекта потребно је доставити само упрошћену техничку документацију (извештај о затеченом стању објекта, што је знатно једноставније од техничке документације која се прилаже уз захтев у редовном поступку). И на крају, бесправни градитељ за озакоњење објекта није дужан да плати накнаду, односно допринос за уређивање грађевинског земљишта, већ само минималну таксу за озакоњење (члан 33 Закона о озакоњењу), иако допринос за уређивање грађевинског земљишта мора платити сваки инвеститор у редовном поступку, на основу члана 96 и 97 Закона о планирању и изградњи.

Из наведених одредби Закона о озакоњењу јасно преоизилази да су извршиоци кривичних дела – бесправни градитељи значајно привилеговани у поступку озакоњења у односу на градитеље легалних објеката, па су и наведене појединачне одредбе овог Закона у супротности са начелом владавине права и начелом једнакости грађана пред уставом и законом, који су прописани чланом 3 и 21 Устава РС.

26) У претходној тачци наведени су насумично изабрани поједини чланови Закона о озакоњењу објеката који дају привилегован положај извршиоцима кривичних дела.

Али не само да се овим одредбама даје привилегован положај одређеним категоријама лица, већ се наведеним одредбама члана 33 Закона о озакоњењу објеката драстично ускраћују права локалним самоуправама, чиме се директно урушава њихов Уставом заснован положај.

Чланом 190 став 1. тачка 2. Устава РС прописано је да општина преко својих органа уређује и обезбеђује коришћење грађевинског земљишта. Чланом 20 став 1. тачка 8) Закона о локалној самоуправи („Сл. гласник РС“ број 129/07 и 83/14), који је системски закон, прописано је да општина уређује и обезбеђује вршење послова уређења и коришћења грађевинског земљишта и утврђује висину накнаде за уређивање и коришћење грађевинског земљишта. Чланом 96 и 97 Закона о планирању и изградњи прописано је да инвеститор грађења објекта плаћа допринос за уређивање грађевинског земљишта јединици локалне самоуправе на чијој територији је планирана изградња објеката.

Међутим, чланом 33 Закона о озакоњењу прописано је да се за издавање решења о озакоњењу плаћа само тзв. такса за озакоњење, чији део од 70% наводно припада локалним самоуправама, које га користе за уређивање грађевинског земљишта (став 3. члана 33 Закона). Овим се бесправним градитељима укида обавеза плаћања доприноса (или накнаде) за уређивање грађевинског земљишта, који би у целини припадао локалним самоуправама и коју би оне користиле за уређивање грађевинског земљишта.

На изложени начин, овај изворни приход локалних самоуправа, који је гарантован цитираним одредбама Устава РС и системских закона, на начин супротан Уставу РС се укида, чиме је директно нарушен уставни положај локалних

самоуправа. Кокретно, ради се о сумама од више стотина милијарди динара које су локалне самоуправе уложиле у уређивање грађевинског земљишта, или које би локалне самоуправе уложиле у ове намене на својој територији, а Република Србија их овим законом великодушно опрашта у корист извршилаца кривичних дела – бесправних градитеља. Последице овакве популистичке политике законодавца осетиће се у наредном периоду, али то републичког законодавца није брига, јер је на неуставан начин опростио дужницима дуг који није његов, већ туђи.

Због наведеног, одредбе члана 33 Закона о озакоњењу, као и друге одредбе закона које се односе на плаћање измишљене таксе за озакоњење уместо доприноса за уређивање грађевинског земљишта, у супротности су са чланом 3, 4 став 1. и 190 став 1. тачка 2. Устава РС (начело владавине права, начело јединствености правног поретка, уставни положај општине), чланом 20 став 1. тачка 8) Закона о локалној самоуправи и чланом 96 и 97 Закона о планирању и изградњи, као одредби системских закона.

2в) Чланом 10 став 7. Закона о озакоњењу објеката прописано је да када је предмет озакоњења објекат изграђен на грађевинском земљишту у сусвојини више лица, као доказ о одговарајућем праву за озакоњење, прилаже се писмена сагласност свих сувласника. Ставом 11. овог члана прописано је да уколико је сувласник знао или могао знати за изградњу објекта, али се у време изградње томе није противио, сматраће се да постоји сагласност за озакоњење.

Међутим, чланом 58 став 1. Устава РС прописано је да се јемчи мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона. Ставом 2. истог члана прописано је да се право својине може одузети или ограничити само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне.

У конкретном случају, имовинско право сукоришћења или сусвојине на грађевинском земљишту не може бити одузето дејством законске претпоставке, односно фикције, да се неисказивањем противљења титулар права одрекао истог у корист бесправног градитеља. Члан 58 став 2. Устава који допушта одузимање или ограничење имовинских права у јавном интересу, али уз правичну накнаду, не допушта наведени основ стицања прева на земљишту, а таква норма закона, ако се и узме да исказује правни интерес за озакоњењем као разумним циљем, не задовољава услов да мера коју прописује за остварење тог циља не сме прећи границе „правичне равнотеже“, то јест не сме да успостави несразмеран терет за лице чија се права одузимају или ограничавају, ради остваривања озакоњења као јавног интереса. Законско успостављање основа за лишавања имовине трећих лица ради стварања услова за стицање права од стране несавесног актера бесправне градње, превазилази уставно допуштен оквир тумачења правног интереса, а чињеница да за овај вид одузимања имовинских права других лица Закон не предвиђа ни обавезу стицаоца на плаћање правичне накнаде чини оспорену одредбу несагласном члану 58 став 1. и 2. Устава РС.

Такође, треба имати у виду да одредбе Закона о основама својинско-правних односа које уређују институт градње на туђем земљишту (члан 24, 25 и 26), гарантују у сваком случају право власника земљишта на исплату тржишне цене земљишта, а у неким ситуацијама и право на накнаду штете, при чему се ова права остварују у законом прописаним роковима. Тај закон решава већ настале последице изградње извршене без сагласности власника земљишта на коме је извршена

изградња, водећи рачуна о савесности обеју страна, али не предвиђа и не решава ситуацију коју установљава оспорена одредба Закона о озакоњењу – да је сувласник „могао знати“ за изградњу објекта, али се „у време изградње“ није томе противио. На тај начин се у корист бесправног градитеља успоставља додатан несразмеран терет за трећа лица чије сувласништво на земљишту даје тим лицима право мирног уживања имовине, па и легитимитет за изградњу објекта на тим земљиштима. При свему, одредбама члана 218 Кривичног законика „противправно заузимање земљишта“ утврђено је као кривично дело!!!! (видети Одлуку Уставног суда Србије Иуз-295/2009 од 06.12.2012.г.)

Из свега наведеног јасно је да је одредба члана 10 став 7. Закона о озакоњењу у супротности са чланом 58 став 1. и 2. Устава РС.

2г) Чланом 10 став 16. Закона о озакоњењу прописано је да орган управе надлежан за имовинско – правне послове спроводи поступак и доноси решење којим утврђује престанак права коришћења грађевинског земљишта дотадашњег корисника и утврђује право коришћења у корист подносиоца захтева, на основу уговора о преносу права коришћења који није судски оверен.

Међутим, чланом 143 став 1. Устава РС прописано је да судска власт у Републици Србији припада судовима опште и посебне надлежности, а чланом 22 став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08...40/15) да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд.

У конкретном случају, утврђивање права коришћења грађевинског земљишта и престанак овог права на основу уговора који није оверен у суду, а посебно када су чињенице везане за ова права спорне између странака, је грађанскоправни спор и за њега је искључиво надлежан основни суд, а не орган управе.

Зато је члан 10 став 16. Закона о озакоњењу објеката у супротности са чланом 143 став 1. Устава РС и чланом 22 став 2. Закона о уређењу судова.

2д) Чланом 5 став 5. Закона о озакоњењу објеката прописано је да ако је по правноснажности решења којим је одбијен захтев за легализацију објекта промењен плански документ или је захтев одбијен из разлога који су овим законом другачије прописани, а повољнији су за власника незаконито изграђеног објекта, надлежни орган констатује ту чињеницу и наставља поступак озакоњења у складу са овим законом.

Наведена одредба је у супротности са чланом 116 Закона о општем управном поступку, као системског закона, који прописује да у управним стварима у којима је по закону или по природи ствари за покретање и вођење поступка потребан захтев странке, орган може покренути и водити поступак само ако постоји такав захтев, као и са одредбом члана 4 став 1. Устава РС којом је прописано да је правни поредак јединствен.

Наиме, у конкретном случају, ранији захтев странке за легализацију објекта је правноснажно решен (одбијен) и не постоји нови захтев исте странке за легализацију објекта. Прописивање да ће надлежни орган поново решавати по захтеву који се односио на легализацију објекта који је правноснажно одбијен је у супротности са цитираним одредбама Закона о општем управном поступку, с

обзиром да у тренутку поновног решавања не постоји захтев странке за озакоњење објекта.

3) Потребно је да Уставни суд Србије одмах покрене поступак оцене сагласности овог Закона са Уставом и што пре га уклони из правног поретка, јер примена Закона има несагледиве последице по правну сигурност грађана и јединство правног поретка. Република Србија је више од сто година чекала успостављање јединственог система евиденције стварних права на непокретностима, за чију истинитост и поузданост гарантује држава. И сада, када је тај систем успостављен изразом и ступањем на снагу катастра непокретности, спорним Законом се установљава други систем уписа права на непокретностима, упис на основу исправа које по садржини и форми нису подобне за упис, као привилегија градитеља бесправних објеката. На овај начин се директно угрожава целокупан јединствени систем евиденције стварних права на непокретностима, за чију истинитост и поузданост гарантује држава, јер за поузданост наведеног начина уписа стварних права, без поузданих исправа, не може нико гарантовати, нити се у њега поуздати.

Доношењем појединачних аката – решења у управном поступку на основу наведених одредби могу наступити неотклоњиве последице по имовину појединаца, али и на штету локалних самоуправа, па је потребно обуставити од извршења такве акте до доношења коначне одлуке Суда о уставности оспорених одредби Закона.

Зато

П Р Е Д Л А Ж Е М

1) да Уставни суд Републике Србије покрене поступак за оцену сагласности Закона о озакоњењу објеката («Сл.гласник РС» број 96/15) са одредбама члана 3, 4 став 1., 21, 58 став 1., 143 став 1. и 190 став 1. тачка 2. Устава РС.

2) да Уставни суд Републике Србије обустави од извршења све појединачне акте и радње предузете на основу оспорених одредби Закона о озакоњењу објеката до доношења коначне одлуке Суда о уставности наведених одредби Закона о планирању и изградњи.

ПОДНОСИЛАЦ ИНИЦИЈАТИВЕ:

- Уставном Суду Србије -
- Захтев -

за вашу оцену Уставности донетог закона о легализацији

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Датум пријема: 03 DEC 2014 год.

Предато: поштом, обично препоручено

Број: 9145	Број: 02.12	Приме: 15	Документ: 15
уписнице	Сак	Протога	Доказ, такс. марка и сл.

Господо Судије Уставног Суда Србије подносим овај захтев
васма на оцену Уставности као један од многих обесправљених
грађана Србије поштом родољуб, донетим законом о легализацији
како наводе о бесправно сахрањеним објектима (којих има на
застаде) а за који мислим да није и неможе бити у
складу са Уставом из више неопходних разлога и таченица.

1. Како моју бити бесправно сахрањени објекти (куће-помоћне
зграде) пре 50 година на територијама које нису биле под
планом урбанизације па се самим тим градио поштом, слободно
легално по вољи домаћина.
2. Председник Србије се претимља дали хоће-неће и назад хоће
да поштом донетим закон уз објашњење у јавности негову
саветнице Вишиславе Так да је председник по урадио из социјалних
разлога и ако се не слаже са донетим законом (да није добар).
Не слаже се са донетим законом а поштом (нелогично).
3. Предлог закона министарка Зорана Михајловић каже и
шврди да закон није у интересу грађана - што је неважно.
Овај закон је неопходно директно у интересу како грађана
шако и свих полова и криминалаца који су сахрањени - заштите,
палаће, виле, вилени куће, пословне објекте од нелегално ситне-
них пара - крађом плаћком и многи од тих ушцајем и ложаја
власити и моћи коју има власити и ипожаја има. Ово је неопходна
таченица да је донетим закон у интересу тих и таквих који
су скоро сву неокрепну имовину сипали на нелегалан криминалан
нагин. Цела јавност у Србији зна а и инашћу је сипала
врати и врло добро зна ко су ти људи. Дали се министарка по
подметва грађанима Србије када каже да њен донетим закон
није у интересу грађана, полова и криминалаца разнот
профима и ипожаја. Посебно је забрињавајуће што што су

Поштовани посланици мене владајуће странке што подржали и изгласали. Неодјашњиво.

Господине Судје - Уставној Суду Србије - на вама је да покажете и докажете грађанима Србије своју доследност вашој посвети и надлежности одлуком о огледно спорном закону да Србија тврди своју на шемелима владавине права и Устава - који што контролише и одлучава реулише да све донети закони буду у складу са Уставом. Овај закон није ^{добар пример за приватизацију и приватну привреду због ширења и криминала.}
О вашој (брзој одлуци) спорној закона о приватизацији молим да обавештите јавност преко свих медија. Засваланујем.

Ја сам обичан грађанин - неиницијативан и странацки одређен одсвабљен од 2002 године када ми је одузето елементарно право на рад са 32 године стажа и данас осудјали стажа које је држава заборавила а ипак сам изгубио право збој државе и људи на власти који су сводили (како се сви данас слажемо) пољско иважашку криминалну приватизацију.

Пошвени редову Србин - Србије одсвабљен грађанин у 61 години живота са скоро 32 године радној стажа од 2002 год. ускраћено ми је право на рад (што је право сигурно у Србији).
Молим за эшино обавештење како у јавности и тако и лично.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОПШТИНА ПАРАЋИН
ОПШТИНСКА УПРАВА

Број: 010-7/15-01-Г
30.11.2015. год
ПАРАЋИН

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ	
Датум пријема:	02 DEC 2015 год.
Предато: поштом, обично	01.12. год.
уписнице	Број: 11000-Београд
Булевар краља Александра 15	

На основу члана 168. став 1. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 98/2006), члана 29. став 1. тачка 1. и члана 50. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07, 99/2011) и члана 100. Статута општине Параћин (Службени лист општине Параћин, број 13/08, 12/12, 13/12, 17/13 и 17/14),

Председник општине Параћин, подноси

Предлог за оцену уставности и законитости

УСТАВНОМ СУДУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Предмет: Предлог за оцену уставности и законитости члана 33. Закона о озакоњењу објеката ("Службени гласник РС", број 96/2015)

На основу члана 168. став 1. Устава Републике Србије и члана 50. Закона о Уставном суду и члана 95. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 129/2007) подноси се предлог за покретање поступка за оцену уставности и законитости одредаба члана 33. Закона о озакоњењу објеката.

Одредбом члана 33. Закона о озакоњењу објеката прописано је да:

" За све објекте у поступку озакоњења плаћа се такса за озакоњење, пре издавања решења о озакоњењу.

Такса из става 1. овог члана уплаћује се у износу од 70% у корист јединице локалне самоуправе на чијој територији се налази незаконито изграђени објекат и у износу од 30% у корист буџета Републике Србије, односно у корист буџета Републике Србије у износу од 15% и у корист буџета аутономне покрајине у износу од 15%, ако се незаконито изграђени објекат налази на територији аутономне покрајине.

Новчана средства добијена од таксе за озакоњење, јединица локалне самоуправе користи за уређивање (припремање и опремање) грађевинског земљишта, прибављање грађевинског земљишта у јавну својину и изградњу и одржавање објеката јавне намене и комуналне инфраструктуре.

Такса из става 1. овог члана плаћа се у износу од 5.000 динара за озакоњење породичног објекта или стана, корисне површине до 100 m², помоћне и економске објекте, производне и складишне објекте, као и све друге објекте и радове из члана 145. Закона о планирању и изградњи.

Одредбе става 1. овог члана не односе се на власнике незаконито изграђеног објекта који је намењен за становање подносиоца захтева и чланова његовог породичног домаћинства, који је лице са инвалидитетом, самохрани родитељ или корисник социјалне помоћи.

За породичне стамбене објекте и станове корисне површине од 100 m² до 200 m², плаћа се такса за озакоњење у износу од 15.000 динара.

За породичне стамбене објекте и станове корисне површине од 200 m² до 300 m², плаћа се такса за озакоњење у износу од 20.000 динара.

За породичне стамбене објекте корисне површине преко 300 m², плаћа се такса за озакоњење у износу од 50.000 динара.

За стамбене и стамбено пословне објекте намењене тржишту који се састоје од више станова и других посебних делова, корисне површине до 500 m² и комерцијалне објекте до 500 m², плаћа се такса за озакоњење у износу од 250.000 динара.

За стамбене и стамбено пословне објекте намењене тржишту који се састоје од више станова и других посебних делова, корисне површине од 500 m² до 1000 m² и комерцијалне објекте од 500 m² до 1000 m², плаћа се такса за озакоњење у износу од 500.000 динара.

За стамбене и стамбено пословне објекте намењене тржишту који се састоје од више станова и других посебних делова, корисне површине од 1000 m² до 1500 m² и комерцијалне објекте од 1000 m² до 1500 m², плаћа се такса за озакоњење у износу од 1.000.000 динара.

За стамбене и стамбено пословне објекте намењене тржишту који се састоје од више станова и других посебних делова, корисне површине преко 1500 m² и комерцијалне објекте преко 1500 m² плаћа се такса за озакоњење у износу од 3.000.000 динара."

Наведене одредбе Закона нису у сагласности са Уставом Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 98/2006) и то:

- са одредбом члана 1. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 98/2006) којом је прописано да Република Србија је држава српског народа и свих грађана који у њој живе, заснована на владавини права и социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским принципима и вредностима.
- са одредбом члана 21. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 98/2006) којом је прописано да су пред Уставом и законом сви једнаки и којом се забрањује свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу.

Наиме, оспореном одредбом Закона о озакоњењу објеката привилеговани су нелегални градитељи чиме је повређено уставно начело забране дискриминације по било ком основу. Легализација објеката не може бити спроведена уколико се њоме дискриминишу легални градитељи у погледу начина плаћања обавеза за легалну изградњу.

Озакоњење је поступак легализације у коме се само користи другачија терминологија од стране предлагача закона, а фактички власници озакоњених објеката стичу иста права као и власници легално изграђених објеката, те је несумњиво реч о дискриминацији легалних градитеља у погледу плаћања обавеза приликом изградње и фаворизовању кршења закона.

Имајући у виду да је реч о легализацији на овај начин нелегални градитељи стичу иста права као и легални, јер стичу употребну дозволу те имају исти положај као и власници легално изграђених објеката.

За овако нешто нема оправдања, посебно у случајевима када се ради о легализацији – озакоњењу објеката намењених тржишту од више хиљада квадрата. Дакле, на овај начин нелегални градитељи остварују корист.

Уставни суд Републике Србије својим закључком стао је на становиште да легализација објеката не може бити спроведена уколико се њоме дискриминишу легални градитељи у погледу начина плаћања обавеза за легалну изградњу.

Председник Србије Томислав Николић у свом писму које је је објављено на сајту председника, изнео је дилеме у вези закона, јер се " чини да су Законом о озакоњењу објеката нарушена уставна начела владавине права и социјалне правде, повређена забрана дискриминације по било ком основу, а нарочито имовног стања, што би довело до неравноправности грађана.

"На основу овог закона, учиниоци кривичних дела су привилеговани у односу на остале грађане који су поштовали право, односно који су градили легално са уредном документацијом и дозволама".

Он је напоменуо да је општи правни принцип свуда у свету да учинилац кривичног дела, чак и када је дело касније декриминализовано, не може да има корист од свог недопуштеног и кажњивог чињења или нечињења.

Николић је додао и да закон не штити сиромашне који граде објекте за решавање стамбених потреба не граде објекте од 1000 и више квадрата, већ да их оптерећује исто као да припадају имовински богатијем делу друштва.

"Све ово је лоша порука за већину оних који су до сада све поштено плаћали и поштовали позитивне прописе Србије. Порука и поука би применом овог закона могла да се тумачи само на један начин, као подстрек за непоштовање закона и других прописа и као подстицај несавесном понашању", указао је Николић.

Он је у писму навео да ће применом тих закона појединци и предузећа која поштују прописе трпети штету, док ће они који их не поштују имати од тога профит, а да то ниједан правни поредак у цивилизованом свету себи не сме да допусти.

Такође, председник СНП Ненад Поповић и потпредседник СНП Милан Стаматовић, упутили су писмо председнику Републике Србије Томиславу Николићу у којем су апеловали на председника да искористи своје уставно право и не потпише указ о стављању на снагу Закона о озакоњењу објеката који је у петак 20. новембра усвојила Народна Скупштина Републике Србије.

У писму наводе следеће: "Ступање на снагу овог закона био би напад на правну државу који би значајно дискриминацију свих савесних инвеститора који су поштовали до сада важеће законе и плаћали све неопходне обавезе у предвиђеним роковима.

на озакоњењу узурпирања државне имовине која ће људима блиским власти бити поклоњена према Закону о конверзији и ти узурпатори ће још бити награђени инфраструктуром коју је неко пре њих изградио, а да ништа за то не плате".

Каже "да на Златибору на тај начин може да буде поклоњено стотине милиона евра."

На примеру Златибор туриста се види колико ће бити оштећена држава и општина Чајетина јер ће бити легализована пљачка државе кроз отимање неплаћеном инфраструктуром у износу већем од шест милиона евра. Власници Пољопривредног комбината Златибор бесправно су изградили више објеката на државној имовини, а ни динар нису уплатили у буџетску касу, а ли то није за чуђење кад су имали добре сараднике у злоупотребама."

Оспорене законске одредбе нису у сагласности ни са одредбом члана 190. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 98/2006) којом су прописане надлежности општине, те је у складу са наведеним чланом устава у надлежности општине да уређује и обезбеђује коришћење грађевинског земљишта и пословног простора, као и са Законом о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/2007).

Члан 20. Закона о локалној самоуправи прописује надлежности општине. У смислу овог закона у надлежности општине, између осталог, јесте да преко својих органа, у складу са Уставом и законом, доноси програме уређења грађевинског земљишта, уређује и обезбеђује вршење послова уређења и коришћења грађевинског земљишта и утврђује висину накнаде за уређивање и коришћење грађевинског земљишта, као и да утврђује стопе изворних прихода општине, као и начин и мерила за одређивање висине локалних такси и накнада.

Новчана средства добијена од доприноса за уређивање грађевинског земљишта користе се за уређивање (припремање и опремање) грађевинског земљишта, прибављање грађевинског земљишта у јавну својину и изградњу и одржавање објеката комуналне инфраструктуре".

Дакле, на овај начин оштећене су локалне самоуправе. Будући да овакво законско решење негативно утиче на приходе локалне самоуправе којима припадају ови приходи.

Имајући у виду да је Уставом и Законом о локалној самоуправи прописано да је у надлежности локалне самоуправе да уређује, обезбеђује и одржава инфраструктуру, оспореним законским решењем умањују се приходи локалних самоуправа, а самим тим и средства намењена за обезбеђење и одржавање инфраструктуре, па се на тај начин ограничава надлежност локалне самоуправе загрантована Уставом и законом, те из тог разлога се предлаже хитно обустављање извршења појединачних аката, односно радњи донетих на основу оспорене одредбе члана 33. Закона о озакоњењу објеката.

На основу изнетог, предлажемо да Уставни суд, после спроведеног поступка и одржане јавне расправе, донесе следећу

ОДЛУКУ

1. Утврђује се да одредбе члана 33. Закона о озакоњењу објеката ("Службени гласник РС", број 96/2015) нису у сагласности са Уставом Републике Србије.
2. Обуставља се, до доношења коначне одлуке, извршење појединачних аката донетих, односно радњи које се предузимају, на основу оспорене одредбе члана 33. Закона о озакоњењу објеката.

Подносилац предлога

Председник општине Параћин

Саша Науговић, дипл.инж.ел.

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ			
Датум пријаве: 16 DEC 2015 20 год.			
Предмет: поштом, обично преперучено			
11:30		15.12. 2015 год.	
УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ		ПРИМЛЕНА ПОСЛАНИЦА	
		МАРКЕ	
		1 2	

USTAVNI SUDA REPUBLIKE SRBIJE

Bulevarkralja Aleksandra br.15

11000 Beograd

Predmet:

11.12.2015 g.

PRIGOVOR NA NOVI ZAKON O OZAKONJENJU (legalizaciji) OBJEKATA

Poštovana gospodo.

Ulažem prigovor kao gradjanin, na novi Zakon o ozakonjenju (legalizaciji) objekta koji je Narodna skupstina Republike Srbije usvojila 20.novembra 2015g., a koji je objavljen u Sluzbenom glasniku RS, br.96 od 26.11.2015 godine.Moj prigovor je pre svega odnosi u delu Zakona koji se odnosi na visinu naknade za legalizaciju bespravno podignutih komercijalnih objekata. Taj deo Zakona o legalizaciji lično smatram nepravednim i diskriminatorским prema onim gradjanima R.Srbije, koji su legalno gradili svoje porodice objekte do 300m2, jer su rešavali stambeno pitanje svoje dece i spopstveno i sa dobijenim gradjeviskim dozvolama, a pri tome su uplatili propisanu naknadu za uredjenje zemljista.Taj iznos nije bio mali.Za adaptaciju i nadogradnju do 100m2 stana, taj iznos je bio i do 16.000 eura.Sada propisana taksa za komercijalne objekte do 500m2 iznosiće 25.000 dinara,a za objekte od 500 do 1000m2,taj iznos je bednih 500.000 din. Ako je 1000m2 zgrada od najmanje 4 sprata x 2000 eura m2, za koliko kvadrata oni legalizuju svoju kriminalnu radnju, u odnosu na 16.000 eura koji je platio običan gradjanin koji je legalno gradio.

Dalja progresija je bruka i nepravda,čak i cinična, jer za nelegalno izgradjeni objekat preko 1.500m2 je, samo 3.000.000,00 dinara, a dobit je oko 3 mil.eura.

I sada kako je to običan gradjanin stimulisan da bude pošten, i da plati državi sve obaveze, a onda je u Novom Zakonu, plaćanje gradskog gradjevinskog zemljišta u tzv. "JAVNOM INTERESU" (ja bih slobodno reka interes pojedinaca), te je samim

tim pitanje naknade za uređenje zemljišta postalo je irelevantno. Pošteno i po Zakonu!!!

TO BUKVALNO ZNAČI DISKRIMINACIJU, JER SE ONI KOJI SU LEGALNO GRADILI, I ODGOVORNO SE PONAŠALI, ISPALI BUDALE, A ONI KOJI SU NEZAKONITO GRADILI VIŠESTRUKO SU NAGRADJENI.

PROSTO SRAMOTA, JER SE ISTO TO URADILO I SA NE PLAĆANJEM STRUJE, a kod iste ministarke. Jer ako neko nije plaćao struju 10 g., i dobije da to plati bez kamate za sledećih 10 godina (120 meseci), koliko vredi taj kilovat struje posle 20 godina. Super, ali za koga.? Isto je i sa sadašnjim Zakonom kada su u pitanju komercijalni objekti. Ozakonjiju se svi lopovluci, pa i oni iz prošlih godina.

Sa istim ljudima u Ministarstvu gradjevine, Sekretarijatu za gradjevinke poslove, kao i organima koji su trebali da spovodu prethodni Zakon, i spreče ne legalnu gradnju, a nisu, ne može se očekivati da će sprovesti i ovaj.

U ovom slučaju, oni koji su bili zaduženi, i plaćeni da sprovode Zakon, a to nisu učinili, iz njima poznatih razloga, a ISTI nisu doneli Zakon o investitorima, koji su najviše prevarili građane, postali su tako generator nelegalne gradnje, umesto da je spreče. Obaška što su time nekim ljudima oprane ne zakonite radnje, čime su stekli ogromnu imovinsku korist, i usput oštetili budžet Republike Srbije. I sad se sve to legalizuje. Pravično I po Zakonu.

Gosapodo. Dostavljam Vam primer manje ne legalne gradnje (prilog br.1 I br.2), kao i pitanja koja sam postavio: Ministarstvu za gradjevinastvo I saobraćaj, Sekretarijatu za urbanizam i gradjeviske poslove, Direkciji za izgradnju grada, glavnom urbanisti I menadzeru grada Beograda.

Do pisanja ovog dopisa nisam dobio bilo čiji odgovor, se mod Zaštnitnika građana da su dobili dopis.

I to potpuno normalno, kada gospoda urbanisti imaju dvostruki standard i aršine prema ostalim građanima RS, što dokazuje i ovaj Zakon o legalizaciji.

Da su u pitanju dvostruki standardi, dokazujem i;

1.-U potpunoj suprotnosti se isti član Urbanističkog plana različito tumači, prema nahodjenju organa u Sekretarijatu.

2.-Na osnovu činjeničnog stana na terenu i gradnje, **svojim dvostrukim standardom** dozvoljavaju zloupotrebu zemljišta koje je izuzeto iz gr.zemljišta, i gradnju veću od dozvoljene po UP, a nekom smanjuju spratnost, bez obrazloženja. I to deklarišu poštovanjem Plana gradnje i Zakona. Pitam se:čijeg Plana i Zakona??

3.-Dokaz 1-.Na kat.par. br.**7173/1** po Urb. Planu je predvidjeno P+3, a nalazi se zgrada **P+3+nadogradnja!!!+ prekoračenje regulacione linije**. I to je po Planu i Zakonu.

4.-Dokaz 2-. Na kat.par.br.**7178**, po Urb. Planu je predvidjena zgrada P+4, a nalazi se zgrada**P+4+nadogradnja**.

5.-Obe ove zgrade su nadozidane u toku same gradnje objekta. I **obe su dobile UPOTREBNU DOZVOLU od Komisije za tehnički prijem, ali na onoliko kvadrata koliko je to Planom i predvidjeno, 3 tj. za 4 spata**.Kako je to moguće??? Ali to nije slučaj samo sa ova dva objekta, već je tako sa 90% izgradjenih objekata u Bloku kome i mi pripadamo, od Ulice Starca Vujadina do Stanislava Sremčevića. I sada ćete mi Vi reći da je i to Zakonito.

6.-Zbog svega iznetog, i zbog poštovanje Zakona, i UP, **postavio sam im Vam sledeća pitanja:**

-Ko je dozvolio gradnju takvih objekata,

- Ko je takvim objektima izdao uslove i dozvolu za gradnju, Opština ili Grad.

-Da li postoji razlika u plaćanju visine naknade zbog viška kvadrata grad.gradj.direkciji,

-Šta je sa izradom projekta, nadzorom u toku gradnje i njegovim odobrenjem

-Na koje kvadrate u dozvoli je dobijena saglasnost za infra strukturu (vodovod,kanalizacija), a koliko je kvadrata više izgradjeno, a to zna organ kontrole na terenu,

-Na koje kvadrate je data saglasnost za protiv požarnu zaštitu

-Ko je vršio terensku kontrolu tokom gradjenja objekta,

-Zašto nadležni organ nije sprečio takvu gradnju, po službenoj dužnosti iz okvira svoje nadležnosti- blagovremeno, još u toku izvodjenja radova, ako je konstatovano da gradi više od dozvoljene spratnosti.

-Iz kojih motiva i razloga je Komisija kod tehničkog prijema objekta, prećutala nadozidane kvadrate bez građevinske dozvole, i prihvatila i dala za takav objekat saglasnost za dobijanje upotrebne dozvole, kao da je sve radjeno po Planu, i isti može da se knjiži u katastru.

-Koliko mi je poznato to su dela kažnjiva Zakonom i gone se po službenoj dužnosti

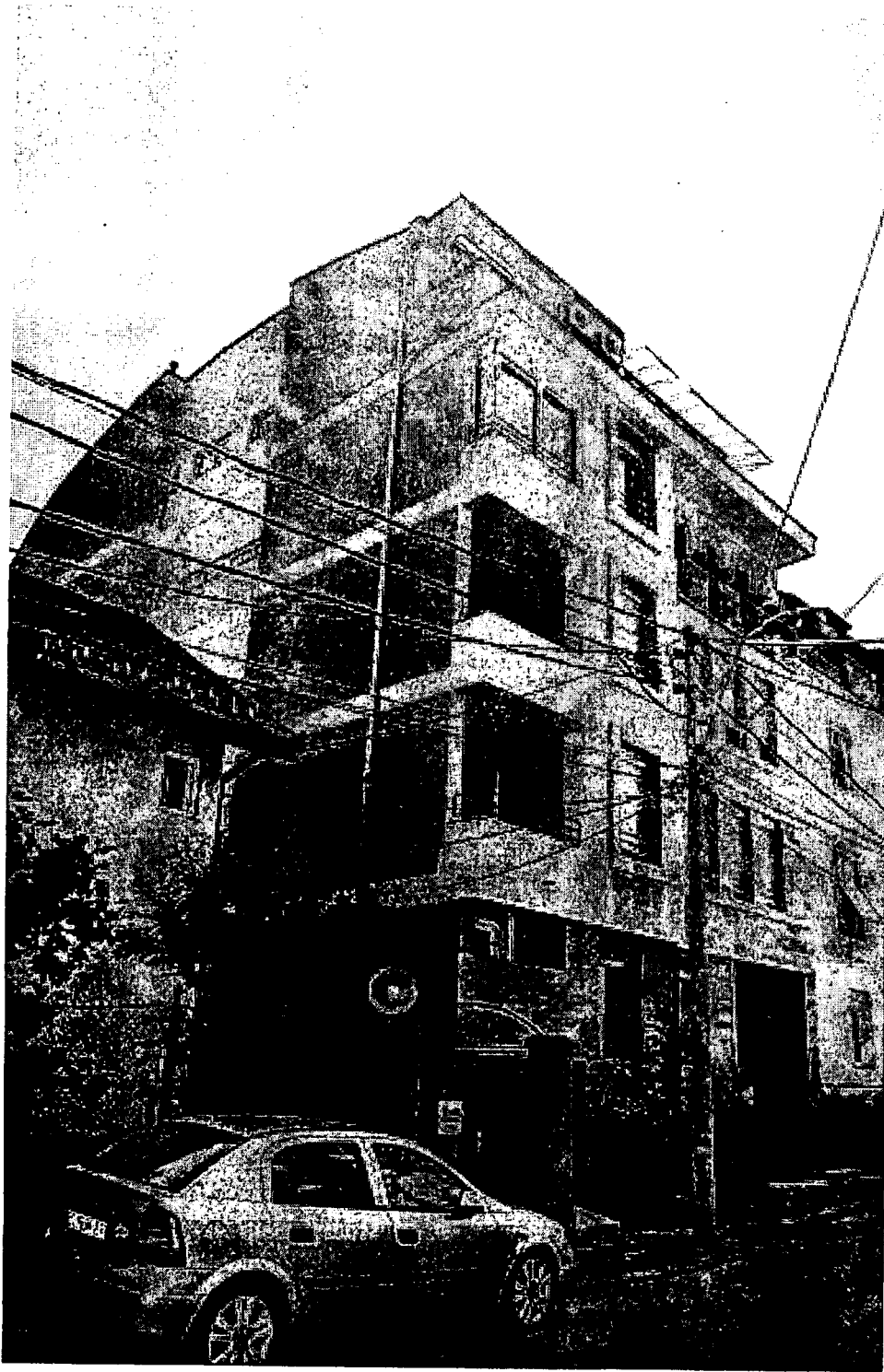
-Šta je sa stečenom dobiti od nadozidanih i prećutanih kvadrata i izbegavanja plaćanja poreza

-Samo na ova dva objekta ne Zakonito stečena protiv pravna imovinska korist je oko 1.000.000,00 eura.

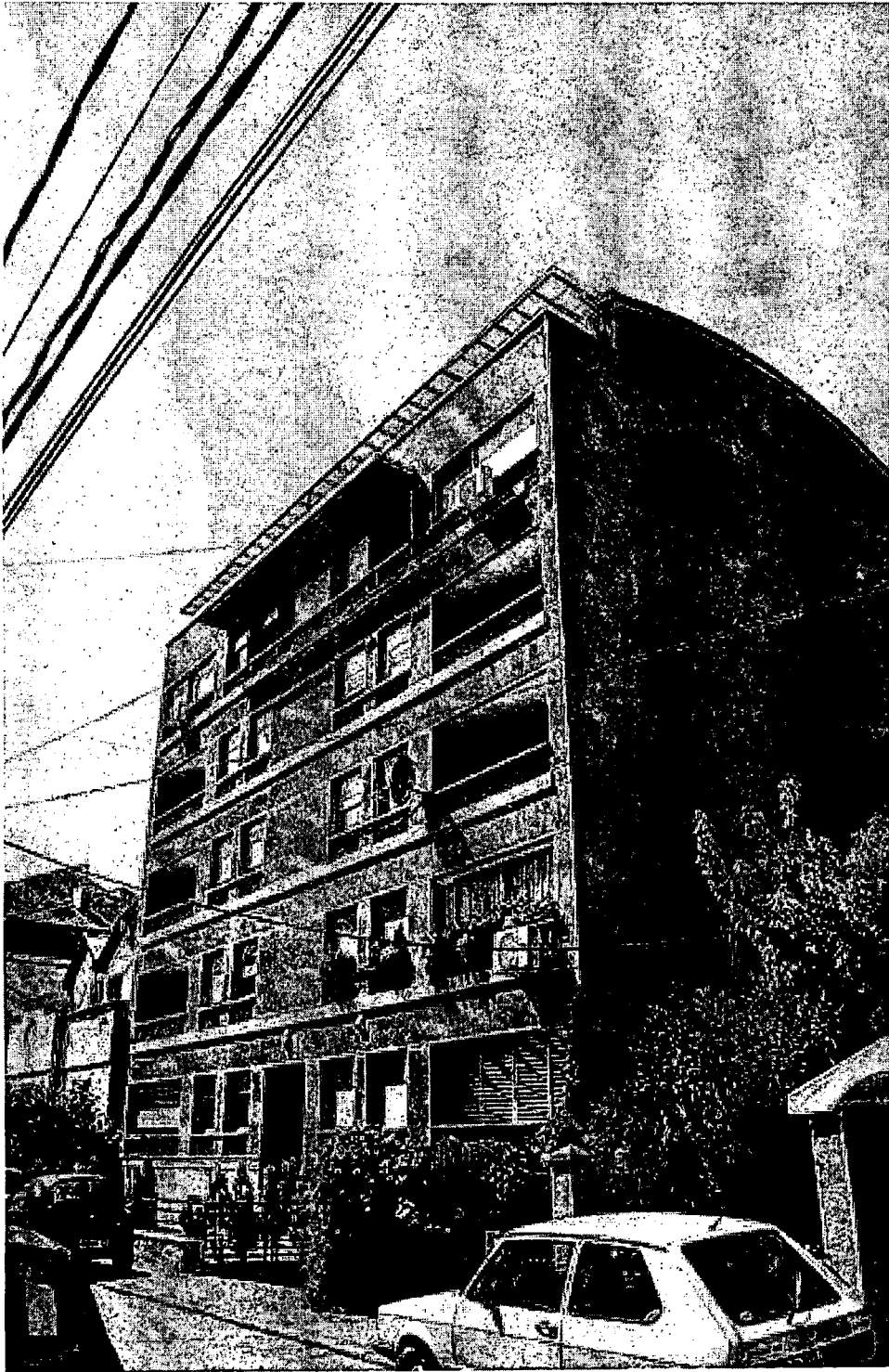
-Šta je sa ostalim isto tako izgradjenim objektima u ovom Bloku, u celom Beogradu, a tek u celoj Srbiji. Koliko je to novca u budjetu ili u privatnim dzepovima.

-Šta je sa Zakonom o pranju novca.....itd.

Nažalost, do danas od njih nisam dobio odgovor, ali nećemo ni stati samo kod pitanja.

PRILOG 1.

Prilog 2.

U nadi da ćete odbiti primenu spornih naknada kod komercijalnih objekata, sa predlogom da se onima koji su uradili i gradili u skladu sa Zakonom o gradnji i propisima za vreme primene prethodnik Zakona, država-preko svojih organa, **VRATI** razlika do cene sadašnje legalizacije objekta. Tu nisu u pitanju samo građani RS, već i strani investitori. Tako se šalje jako ružna i loša poruka, da se ovde Zakoni donese i menjaju prema potrebi pojedinaca. Pozivanje na porodičnu gradnju, i stavljanjem akcenta samo na njih, je zamaglivanje istine koju građani, i vide i osećaju.

Sa poštovanjem,

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ			
Датум пријема: 03 DEC 2015		год.	
1012		Предато: поштом, лично препоручено	
51111111		год.	
Врста услуге	Број	Својина	Иницијална вредност у РСД, ЕКС. МВРКЕ
		1	НЕМА

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Београд, Булевар краља Александра 15

Предмет : Захтев за оцену уставности Закона о озакоњењу, члана 11, става 4, који управо ступа на снагу.

Молим Уставни суд републике Србије да оцените уставност напред наведеног спорног дела Закона о озакоњењу, који дословце гласи :

„Када је предмет озакоњења надзиђивање, претварање заједничких просторија зграде у стан или пословни простор или припајање заједничких просторија суседном стану, као доказ одговарајућем праву доставља се и доказ прописан одредбама закона којим се уређује одржавање стамбених зграда о регулисању међусобних односа између власника незаконито изграђених објеката и органа зграде. Ако органи зграде нису формиран, као доказ се доставља сагласност већине власника на посебним деловима зграде”.

Позивам се на Одлуку Уставног суда републике Србије бр. 95/2006 од 20.4.2011. год., у којој је наведено да на основу Устава републике Србије и потврђених међународних уговора, треба примењивати Закон о основним својинско правним односима (Службени лист СРЈ, бр. 29/06), којим је прописано да на заједничким деловима зграде и уређајима у згради власници посебних делова зграде имају право заједничке недељиве својине. Из образложења наведене одлуке произилази да је потребна сагласност свих власника посебних делова зграде за извођење радова на заједничким деловима зграде.

Очигледно је да се у напред наведеном спорном тексту Закона о озакоњењу ускрађује право заједничке недељиве својине појединим власницима посебних делова зграде и истовремено омогућава да органи зграде, односно већина власника на посебним деловима зграде одлучују у име тих појединих власника којима је ускрађено право одлучивања.

Молим Уставни суд републике Србије да заштити неotuђиво права сваког појединачног власника посебног дела зграде да равноправно учествује и одлучује у доношењу свих одлука у вези зграде а на основу права заједничке недељиве својине, тј. да је увек потребна сагласност свих (100%) власника посебних делова зграде (станова).

По истом основу спорна је уставност и одреба Закона којим се уређује одржавање стамбених зграда на коју се позива у напред наведеном спорном делу Закона о озакоњењу, те и то треба усагласити.

С поштовањем

Београд, 03.12.2015. год.

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ			
Датум пријема: 30 NOV 2015 год.			
Предато: поштом, обично-приверучено			
11 ³⁰ ЛУЧУ 20 год.			
Уставном суду Републике Србије ул. Булевар Краља Александра 11000 Београд	Државни број	Примљено рака	Београд у сл.
	15	3.	Ченп

2015 г.

ИНИЦИЈАТИВА :

за оцену уставности Закона о озакоњењу објеката /"Службени Гласник Републике Србије", број 96/2015 од 20ог Новембра 2015г.

На основу става 2. члана 168. Устава Републике Србије који гласи: "Свако правно или физичко лице има право на иницијативу за покретање поступка за оцену уставности и законитости.", подносим ову иницијативу.

На основу члана 1. Устава РС по коме је Републике Србије држава заснована на владавини права и социјалној правди и на основу члана 3. Устава РС, по коме се владавина права остварује повиновањем власти Уставу и закону, постављам питање уставности горе наведеног Закона по коме се "озакоњује" милионице објеката који су изграђени мимо закона.

Члан 2. Закона: "Озакоњење, у смислу овог закона, претставља јавни интерес за Републику Србију."

По ставу 1. члана 1. Устава Републике Србије, "Републике Србије је држава српског народа И СВИХ ГРАЂАНА КОЈИ У ЊОЈ ЖИВЕ,..". Ако је три милиона објеката у Србији изграђено легално а милион ипо нелегално, очигледно је да се овде не ради о јавном интересу за Републику Србију која је по горе цитираној одредби члана 1. Устава РС, држава СВИХ ГРАЂАНА који у њој живе. Овај Закон се односи на власнике једне трећине објеката у Србији, који су на основу своје "воље" мимо закона изградиле објекте који су предмет овог Закона. По моме схватању појма јавног интереса то би морало да буде једино интерес свих грађана, јер се Република Србија састоји од СВИХ ГРАЂАНА који у њој живе, а што је дефинисано чланом 1. Устава РС. Ако две трећине грађана Републике Србије поштује Закон о планирању и изградњи и легално гради своје објекте, значи да је једино тај начин **ЈАВНИ ИНТЕРЕС**, јер су ти грађани платили све трошкове у вези изградње својих објеката. Они који нису платили на пример **НАКНАДУ ЗА УРЕЂЕЊЕ ГРАЂЕВИНСКОГ ЗЕМЉИШТА**, овим Законом о озакоњењу објеката стичу право да користе "туђу" инфраструктуру /све урбанистичке саджаје као и водовод и канализацију и остало неопходно за коришћење својих објеката/. То значи да се овим Законом крши одредба члана 21. Устава РС: "**Пред Уставом и законом СВИ СУ ЈЕДНАКИ**". Значи да су власници три милиона легално изграђених објеката, неједнаки у односу на власнике милионице нелегално изграђених објеката. Ако по ставу 2. члана 21. Устава: "Свако има право **НА ЈЕДНАКУ ЗАКОНСКУ ЗАШТИТУ**",..., онда је и тај став 2. члана 21 Устава доношењем овог Закона прекршен, јер се на изградњу објекта сада примењују два различита закона /о планирању и о озакоњењу/.

У правном систему Републике Србије не могу се истовремено примењивати две различита закона у вези исте ствари тј. у вези изградње објеката! Или је Закон о планирању у складу са Уставом РС или је Закон о озакоњењу у складу са Уставом, тј. пред Уставом и законом сви су једнаки како пише у ставу 1. члана 21. Устава РС?

У објасњењу Предлога Закона о озакоњењу наводи се између осталог и да се овим Законом успоставља СВОЈИНСКА ЕВИДЕНЦИЈА, и да се ради о неопходности увођења ЧИЊЕНИЦЕ О ЕКОНОМСКОЈ СНАЗИ ВЛАСНИКА БЕЗАКОННО ИЗГРАЂЕНИХ ОБЈЕКТА, а да у Закону нема ни речи о потреби доказивања економске снаге власника незаконито изграђених објеката? Такође се наводи и да се овим Законом стварају услови за рационално коришћење грађевинског земљишта. О каквом се рационалном коришћењу грађевинског земљишта ради, ако нелегални градитељи нису платили накнаду за уређење грађевинског земљишта? Опет се овим Законом легални и нелегални градитељи доводе у различит положај, јер једни плаћају а други не плаћају на пример накнаду за уређење грађевинског земљишта.

Уставни суд Републике Србије у вези члана 21. Устава РС треба да утврди неједнакост грађана Србије због примене два различита закона /О планирању и о озакоњењу/.

Члан 5. Закона: Овим чланом се дефинишу услови за озакоњење, па се говори о земљишту неповољном за грађење, а не тражи се испитивање НОСИВОСТИ ТЛА што је обавеза код редовног поступка. Затим се помиње МАТЕРИЈАЛ КОЈИ НЕ ОБЕЗБЕЂУЈЕ ТРАЈНОСТ И СИГУРНОСТ, а да се не тражи испитивање чврстоће материјала као што је прописано у редовном поступку. Затим се говори да предмет озакоњења не може бити објекат изграђен на земљишту ПЛАНИРАНОМ за уређење или изградњи објеката јавне намене за које се утврђује јавни интерес, а да се не води рачуна о чињеници да су ти нелегално изграђени објекти у тренутку изградње грађени на земљишту које је тада било предвиђено урбанистичким планом за изградњу стамбених или пословних објеката а да се касније са променом урбанистичког плана променила намена тога земљишта које је по новом плану намењено изградњи објеката јавне намене. И овде је реч о не поштовању члана 21 Устава РС јер се не поштују одредбе важећег Закона о планирању и изградњи тј. грађени су неједнаки због доношења овог Закона о озакоњењу у односу на легалне градитеље.

Члан 8. Закона: Овде се говори о озакоњењу објекта у складу са важећим планским документом /став 1. члана 8./, да би се у ставу 3. истог члана "дозволило" озакоњење и за објекат са више спратова од спратности прописане важећим планским документом. То је практично негација свих планских докумената на основу ОПШТЕГ АКТА јединице локалне самоуправе а у циљу "по моме схватању" озакоњења "УРБАНИСТИЧКОГ ХАОСА" који је настао због не поштовања постојећих урбанистичких планова. Значи опет имамо неједнакост грађана који су поштовали урбанистичке планове и легално градили у односу на "дивље" градитеље који су "эболирани" по овом Закону од кривичног дела дивље градње??? Значи овде се не ради о озакоњењу дивље изграђених објеката већ о много "нестручном" покушају привиде озакоњења супротно свим урбанистичким плановима и то се назива ЈАВНИМ ИНТЕРЕСОМ?

Члан 10. Закона: Овде се говори о доказима у вези праве на грађевинском земљишту итд. У ставу 7 који гласи: "Уколико је сувласник **ЗНАО ИЛИ МОГАО ЗНАТИ ЗА ИЗГРАДЉУ ОБЈЕКТА**, односно извођење редова који су предмет озакоњења, али се у време изградње **ТОМЕ НИЈЕ ПРОТИВИО**", сматраће се да **ПОСТОЈИ САГЛАСНОСТ ЗА ОЗАКОЊЕЊЕ**, те се у том случају **НЕ ДОСТАВЉА** доказ прописан ставом 6. овог члана.

Став 6. члана 10. гласи: "Када је предмет озакоњења објект изграђен на грађевинском земљишту на коме постоји право сусвојине као доказ о одговарајућем праву доставља се и писмена **САГЛАСНОСТ СВИХ СУВЛАСНИКА.**"

Обзиром на члан 58. Устава РС по коме се јемчи мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона и обзиром да право својине може бити **ОДУЗЕТО ИЛИ ОГРАНИЧЕНО** само **У ЈАВНОМ ИНТЕРЕСУ** утврђеном на основу закона уз накнаду које не може бити нижа од тржишне, овде у члану 10 закона крши се одредба члана 58. ставови 1. и 2. Устава РС јер се **НЕ ЈЕМЧИ МИРНО УЖИВАЊЕ СВОЈИНЕ** сувласника на земљишту на коме је дивљи градитељ без сагласности сувласника изградио нелегалан објект. Изрека "**ЗНАО ИЛИ МОГАО ЗНАТИ ЗА ИЗГРАДЉУ ОБЈЕКТА**" везе нема ни са логиком ни са Уставом ни са било чиме. Ако је и то јавни интерес који се наводи у члану 2. овог Закона онда је очигледно да члан 58. Устава не важи и да је Закон о озакоњењу објекта акт изнад Устава РС???

Члан 11. Закона: Овде се наводи да је за утврђивање могућности озакоњења неопходан **ИЗВЕШТАЈ** о затеченом стању објекта са елаборетом геодетских редова. Шта је потребно за легалну изградњу то је дефинисано Законом о планирању на било шта друго није у складу са тим законом и самим тим у неравноправан положај доводи оне који су радили по важећем закону у односу на дивље градитеље а то је забрањено чланом 21. Устава РС по коме су пред Уставом и законом сви једнаки.

Члан 18. Закона: Овде се у ставу 1. између осталог наводи и да је потребна изјава одговорног пројектанта или извођача редова да објект испуњава **ОСНОВНЕ ЗАХТЕВЕ ЗА ОБЈЕКАТ У ПОГЛЕДУ НОСИВОСТИ И СТАБИЛНОСТИ**, према прописима који су важили у време изградње тог објекта ~~НИКАКО~~ и изјаву власника незаконито изграђеног објекта **ДА ПРИХВАТА** евентуални **РИЗИК КОРИШЋЕЊА** објекта, с обзиром на **МИНИМАЛНУ ТЕХНИЧКУ ДОКУМЕНТАЦИЈУ** која је прописана за озакоњење. Или ће се примењивати прописи који су важили у време изградње нелегалног објекта /значи све од идејног и главног пројекта до техничког пријема/ или то није потребно тј. изјава пројектанта би требало да **"ЗАМЕНИ"** тада важеће прописе? Свакву конфузну одредбу није могуће у пракси применити! Због чега би власник нелегалног објекта требао да поднесе изјаву да прихвата ризик коришћења тог објекта? Због минималне техничке документације прописане Законом о озакоњењу? Или постоји или не ризик за коришћење објекта? Ако та минимална техничка документација није довољна да би се испитале носивост и стабилност објекта, онда овај Закон нема смисла. Значи не само да се овде ради о неравноправности пред законом /члан 21. Устава/ већ се ризик за могуће рушење објекта пребацује на власника, што претставља опасност по живот људи који треба да живе у таквим објектима, а то је **НЕДОПУСТИВО!**

У ставу 2. члана 18. стоји између осталог и да текстуалне документација садржи, тачка 6.:

"податке о степену завршености и употребљивости објекте са КОНСТАТАЦИЈОМ о ВИЗУЕЛНОЈ ДЕТЕКЦИЈИ СТАБИЛНОСТИ ОБЈЕКТА."

Ова констатација о визуелној детекцији стабилности објекте није у вези са било чиме а најмање је у вези са тим објектом. Сматрам да се не ради о кривој торњи у Пизи, где се голим оком може видети да је објекат накривљен, већ су у питању објекти које треба да користе људи.

Нестручна одредба под тачком 5.: "податке о материјалу од кога је изграђен објекат са констатацијом да се ради о материјалу који обезбеђује трајност и сигурност објекта" је опасна по живот људи који треба да користе тај објекат јер у редовној процедури по Закону о планирању на пример за бетон се мора назначити марка бетона и квалитет челика тј. арматуре итд.

У задњем пасусу члана 18. Закона се ошет наводи ИЗЈАВА одговорног пројектанта, "... да незаконито изграђен објекат испуњава основне захтеве за објекат у погледу носивости и стабилности, према прописима који су важили у време изградње тог објекта". За такву изјаву /а шта није прописано овим Законом/ потребно је испитивање конструкције /спрувете извађене из бетона и арматуре/ и много тога почев од израде пројекта изведеног става се прорачуном на основу резултата испитивања конструкције шелегално изграђеног објекта, што није прописано а чиме се крши одредба члана 21. Устава РС по којој би сви који користе објекте требали пред законом да буду једнаки.

Члан 19. Закона: Све речено у вези члана 18. Закона важи и за овај члан 19. стим да се овде додатно тражи изјава одговорног пројектанта у вези испуњавања услова у погледу заштите од пожара за објекте са БРПЦ већом од 2000 кв. м. или који имају спратност већу од П+4. И ова изјава по мени није довољна и у неравноправан положај /супротно члану 21. Устава/ доводи легалне и нелегалне градитеље а и питање је не који начин пројектант може да утврди да објекат испуњава услове у погледу заштите од пожара ако ти услови нису овде прописани?

У ставу 8. члана 19. Закона наводи се става конструкције и квалитет извршених радова у вези стабилности и сигурности објекта а да се не прописује начин утврђивања става конструкције /на пример испитивање у одговарајућим лабораторијама и одговарајућим методама /. Нико не може да предложи мере за "ојечање" конструкције а да претходно није извршено детаљно техничко испитивање. Опет су такви нелегални објекти под знаком питања што доводи у неравноправан положај људе који треба у њима да живе у односу на легално изграђене објекте а што је супротно одредбама члана 21. Устава РС.

Члан 27. Закона: став 1. гласи: "Незаконито изграђени објекти не могу бити предмет овековања ако су изграђени од материјала к који не обезбеђује трајност и сигурност објекта." Материјал треба да омогући НОСИВОСТ и сигурност објекта по Закону о планирању који важи, иначе објекат није оно што треба да буде. Овде није прописано како се утврђује НОСИВОСТ материјала?

Подносилац иницијативе: